

МАРКО ГАНЧЕВ ЧЕРНИЯТ КОС

chitanka.info

Тя е много трогателна тая история за разправията между баба Блажка и Черния кос.

— Къш бре! Дано се задавиш с тия череша! — викаше баба Блажка и размахваше ръце нагоре към клоните.

Косът обаче не искаше и да знае. Разбираше, хитрецът му с хитрец, че ръцете на баба Блажка вече са слаби и треперливи, та не го беше страх.

— Ох, старост-нерадост — въздъхна баба Блажка. — Едно време даже мъжете се бояха да ме закачат, а сега един кос не мога да пропъдя.

— Фю-ю-ю — свирна от черешата Черния кос не толкова да се подиграе на баба Блажка, колкото да изплюе една костилка.

— Нахалник с нахалник — замърмори бабата, сядайки примирена на пейката пред къщи.

— Я недей обижда — тросна ѝ се Черния кос, изплювайки нова костилка.

Баба Блажка го загледа със зяпнала уста и замръзна на пейката.

— Туй то — рече си тя, като се окопити. — Ушите ми вече пицят, та взеха да ми се счуват разни работи. Сигурно пак съм вдигнала кръвното налягане. Що ли ми трябваше да се разправам с това нахално животно.

— Пак обиждаш, а — сопна се отгоре Черния кос, като дори спря да кълве череша. — Защо пък да съм нахалник! Това дърво е мое, а не е твое.

Последното твърдение на Коса толкова ядоса баба Блажка, че тя престана да се учудва на това чудо невиджано — кос да говори с човешки глас.

— Я го гледай ти. Хем краде, хем лъже — развика се тя.

— Не лъжа. Черешата е моя.

— Как ще е твоя, бе нахалнико. Тая череша я посади тука навремето моят старец, лека му пръст. Е, тогава и той беше, таквоз, чернокос.

— Твоят старец бил Черен кос ли? Значи сме роднини?

— Дяволът ти е роднина на тебе. Чернокос беше дядото, чернокос. С коса черна като перата на черен кос. И посади тая череша, която тогава беше тънка фиданка. И аз бях тънка в кръста, тънка още

чевръста — въздъхна баба Блажка, припявайки последните думи като народна песен.

— Не ми разправяй ти бабини деветини, ами да си дойдем на думата — рече Черния кос и се спусна на един по-нисък клон, предполагайки, че баба Блажка вече и не дочува добре.

— Ами да си дойдем, бе Косьо — неусетно вече и за самата нея се радваше баба Блажка, че си има другар за размумка. — Нали ти казвам, той, моят старец...

— Твоят старец, когато още не бил старец. Знам, знам. Посадил тая череша. Това го чухме вече. Добре де, ама откъде я е взел?

— Откъде ли? Ами че от лозето. Оттам я откопа. На лозето си растат такива издънки и той я пренесе тука, пред къщи.

— Тъй. Хвана ли се в капана. От лозето я е откопал. А на лозето откъде се е взела?

Бабата замълча смутена.

— Ами нали ти казвам. Те си растат там. То Господ ги дава...

— А, значи, тъй. На мене дяволът ми е роднина, а на тебе Господ даже череша ти засажда.

— Е, не че направо Господ. То тъй си е думата.

— Слушай сега, старо, как е била цялата работа. И да не си посмяла друг път да ми викаш „къш“! Едно време моят дядо, Старият черен кос, като прелитал над вашето лозе с една узряла черешка в уста, без да иска я изтървал. От костилката на тая черешка в лозето ви покарала фиданка. И тая фиданка твоят старец е откопал и посадил тук. Така че черешата е моя по наследство.

— Знам ли, Косьо. То толкоз работи станаха — почти се съгласи баба Блажка.

Не че толкова беше убедена в правото на коса, колкото да продължи разговора. Но като вдигна очи към дървото, не съгледа никаква птица.

— Отишъл си е, чумата да го тръшне. Наплюска се, не остави зряла черешка и се пръждоса. Пък аз май седя и си приказвам тука сама през цялото време.

Бабата се огледа засрамено към другите дворове да не би някой да я е чул. Но и натам не се виждаше жива душа. В празник пристигаха много хора с коли от града, но сега бе сряда и наоколо бе пусто.

— Почакай ти, птицо проклета — развика се баба Блажка към празното небе. — Ще си дойде той, Панчо, в неделя с прашката и ще ти даде да се разбереш!

Сигурна, че достатъчно си е отмъстила, бабата се прибра в къщи да си шета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.